

РЕШЕНИЕ

№ 28990

гр. София, 18.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3816**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във вр. чл.39, ал.1 ЗЗЛД.

Образувано е по жалба на Т. Н. Ц., подадена чрез адв. Т. Ц. Ц., срещу мълчалив отказ на администратора на лични данни „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, да се произнесе по заявление от 03.02.2026г. за достъп до лични данни по реда на чл.15 от Регламент (ЕС) 2016/679.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени следните факти и обстоятелства:

Т. Н. Ц. е адвокат, вписана в САК и процесуален представител по гр.дело № 175/2025 г. по описа на Районен съд-Чепеларе, в чиято полза е било присъдено адвокатско възнаграждение. На 19.01.2026 г. от „Вивус.БГ“ ЕООД са се свързали с адвокат Т. Ц. по имейл и са поискали доброволно да заплатят присъденото адвокатско възнаграждение. На 20.01.2026 г. адвокат Ц. ги е информирала за начина, по който могат да й заплатят адвокатското възнаграждение. На 21.01.2026 г. от „Вивус.БГ“ ЕООД са посочили, че било невъзможно да изпратят паричната сума с превод чрез куриер и биха могли да заплатят единствено по банкова сметка, която се поддържа от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД. В същия ден адвокат Ц. е отговорила на електронното съобщение следното: „Нямам достъп до тази сметка, като я виждам за първи път и нямам представа и Вие от къде я имате. Вие ли сте я открили?“. Представителят на „Вивус.БГ“ ЕООД е отговорил, че дружеството няма правомощие да открива банкови сметки на нейно име и че сумата била наредена след получено потвърждение, че жалбоподателката е титуляр на същата, а за повече въпроси можела да се обърне към „Ти Би Ай Банк“ ЕАД. Жалбоподателката излага, че без нейно знание и без да е предоставяла банкова сметка на „Вивус.БГ“ ЕООД, дружеството е наредило парични суми за адвокатско възнаграждение по банкова сметка, която се поддържа от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД.

На 03.02.2026 г. жалбоподателката е изпратила електронно съобщение до „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, но до момента на подаване на жалбата на 13.03.2026 г. ответната страна не е отговорила на заявлението за упражнено право на достъп до лични данни. Ответникът „Ти Би Ай Банк“ ЕАД бил администратор на лични данни. Тя имала право на достъп до лични данни и да разбере за обстоятелствата съгласно чл. 15, § 1, букви „а“-„з“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Ответното дружество е извършило нарушение на правото на достъп, тъй като в законовия едномесечен срок не е отговорило на запитването. Жалбоподателката целяла да получи информация на какво основание дружеството обработва тази банкова сметка, открита на нейно име, за какви цели я обработва, предоставяло ли е тази банкова сметка на трето лице, включително „Вивус.БГ“ ЕООД и ако да на какво основание и за каква цел.

Жалбоподателят, редовно призван, чрез своя процесуален представител адв. Т. Ц., поддържа направеното оспорване на акта. Моли същият да бъде отменен, като незаконосъобразен и преписката да се върне на ответника за произнасяне по заявлението, както и да се присъдят направените по делото разноски.

Ответникът – „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, представлявано от В. З. К. и П. Б., не изразява становище в хода на процеса. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и приетите писмени доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по повод подадено заявление на 03.02.2026г. от Т. Н. Ц., до ответника с искане да бъде предоставена информация относно обработваните лични данни на жалбоподателя и носителите на тези лични данни на основание чл. 15 и 20 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД). Формулирани са следните въпроси:

- 1.) От кое лице е предоставена банкова сметка с IBAN: BG52TBIB931010A0DIPV01?
- 2.) На какво основание се обработва тази лична банкова сметка с IBAN: BG52TBIB931010A0DIPV01?
- 3.) За какви цели се обработва тази лична банкова сметка с IBAN: BG52TBIB931010A0DIPV01?
- 4.) За какъв срок се съхранява и обработва тази лична банкова сметка?
- 5.) Кой е потвърдил и по какъв начин е верифицирано, че именно Т. Ц. е титуляр на тази банкова сметка? В имейла лично се посочва от Ваш служител, че „е получено потвърждение, че Вие сте титуляр на сметката“. От кого и по какъв начин е получено това потвърждение?
- 6.) Предоставяна ли е тази лична банкова сметка на друго лице?
- 7.) Какви други категории мои лични данни обработвате?

На 03.02.2026 г. жалбоподателката е получила на електронната си поща писмо от юрк. Д. Д., юрисконсулт във „Вивус.БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], с което ѝ е изпратено платежно нареждане за сумата от 204,52 евро с основание „адвокатско възнаграждение по гр. дело № 175/2025г. на Районен съд- Чепеларе“.

На 06.02.2026г. от ответника е било изпратено уведомление до жалбоподателката, да предостави нотариално заверено пълномощно за адв. Т. Ц. или да подаде искането си лично.

До момента на предявяване на жалбата /13.03.2026г./, както и към момента на приключване на устните състезания в процеса, от ответника не е последвал писмен отговор по направеното запитване.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до

следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е депозирана в законоустановения 14 - дневен срок по чл. 149, ал.2 АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на проверка за неговата законосъобразност по съдебен ред.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

По своята правна същност мълчаливият отказ представлява законова фикция, създадена, за да се преодолее липсата на волеизявление в случаите, когато административният орган не се произнася по подадено до него искане. По правило мълчаливият отказ, като индивидуален административен акт, подлежи на контрол за законосъобразност, който се свежда до съответствието му с материалния закон и съобразяването с целта на закона. Съгласно трайната практика на Върховния административен съд на Република България, по жалба против мълчалив отказ за издаване на административен акт, съдът се произнася по неговата законосъобразност като взема предвид фактическите и правни предпоставки, обуславящи претендираното право и като изхожда от предполагаемите съображения, които биха мотивирали административния орган да не уважи искането. Единствено неспазването на писмената форма и само това, че отказът е мълчалив не е достатъчно условие за неговата отмяна. Това би означавало да се отрече предвиденият върху него контрол по същество, като се сведе само до задължаването на органа изрично да се произнесе (Постановление № 4 от 22.IX.1976 г. по дело № 3/1976 г. на Пленума на Върховния съд).

Съгласно чл. 37б, ал. 1 ЗЗЛД, субектът на данни упражнява правата по чл. 15 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, чрез писмено заявление до администратора на лични данни или по друг определен от администратора начин.

Разпоредбата на чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, предвижда, че субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до следната информация:

- а.) целите на обработването;
- б.) съответните категории лични данни;
- в.) получателите или категориите получатели, пред които са или ще бъдат разкрити личните данни, по-специално получателите в трети държави или международни организации;
- г.) когато е възможно, предвидения срок, за който ще се съхраняват личните данни, а ако това е невъзможно, критериите, използвани за определянето на този срок;
- д.) съществуването на право да се изиска от администратора коригиране или изтриване на лични данни или ограничаване на обработването на лични данни, свързани със субекта на данните, или да се направи възражение срещу такова обработване;
- е.) правото на жалба до надзорен орган;
- ж.) когато личните данни не се събират от субекта на данните, всякаква налична информация за техния източник;
- з.) съществуването на автоматизирано вземане на решения, включително профилирането, посочено в член 22, параграфи 1 и 4, и поне в тези случаи съществена информация относно използваната логика, както и значението и предвидените последствия от това обработване за субекта на данните.

В чл. 15, § 3 от същия регламент е предвидено, че администраторът предоставя копие от личните данни, които са в процес на обработване. За допълнителни копия, поискани от субекта на данните, администраторът може да наложи разумна такса въз основа на административните разходи. Когато субектът на данни подава искане с електронни средства, по възможност информацията се предоставя в широко използвана електронна форма, освен ако субектът не е

поискал друго.

Т. Н. Ц., като субект на данни е упражнила със заявлението си от 03.02.2026 г. право по чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679. Искането е отправено до администратора на лични данни - „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД. Ответникът „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, попада в хипотезата на определението по чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, съгласно която „администратор“ е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. Предвид горното, за ответното дружество, като администратор на лични данни, е съществувало нормативно установено задължение да се произнесе по подаденото от жалбоподателя искане.

С оглед разпоредбата на чл. 12, § 3 от Регламент (ЕС) 2016/679, информацията относно действията, предприети във връзка с членове 15-22, е следвало да бъде предоставена без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането, освен ако не са налице основания за удължаване на този срок. Изрично в чл. 12, § 4 е посочено, че ако администраторът не предприеме действия по искането, той уведомява субекта на данни без забавяне и най-късно в срок от един месец от получаване на искането за причините да не предприеме действия и за възможността за подаване на жалба до надзорен орган и търсене на защита по съдебен ред.

Безспорно е установено, че срокът за произнасяне от ответника не е бил удължаван. Липсва информация, администраторът да е уведомил Т. Н. Ц. за такова удължаване, както и за причините за забавянето.

Като е постановил процесния мълчалив отказ, ответникът е лишил жалбоподателя от „правото на защита на личните данни“ по см. на чл. 8, § 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, като по този начин го е поставил в невъзможност да придобие непосредствени впечатления за спазване на задължението на администратора за осигуряване защитата на тези данни, така че да се гарантира тяхното законосъобразно обработване, в съответствие с принципите, определени в чл. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679.

В хода на процеса не се откриха правоизключващи обстоятелства, съставляващи нормативно регламентирани пречки за удовлетворяване претенцията на Т. Н. Ц. и признаване на правото ѝ да получи достъп до личните си данни.

В заключение, при изследване на всички критерии по чл.146 АПК във вр. чл.168, ал.1 АПК, настоящата инстанция обоснова извод за незаконосъобразност на атакувания акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Преписката се връща на ответника за издаване на искания акт по заявлението на Т. Н. Ц. от 03.02.2026г.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя се присъждат разноски за заплатена държавна такса от 5, 11 евро (пет евро и единадесет цента).

В настоящото производство Т. Н. Ц. е представлявана от адвокат Т. Ц. Ц., който е предоставил безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗА. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1/09.07.2004г. за процесуално представителство за дела по Закона за защита на личните данни, размерът на адвокатското възнаграждение е 900, 00 (деветстотин) лева. Съгласно чл. 3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България и Решение 2025/1407 на Съвета от 08 юли 2025 г., относно приемането на еврото от България, официалната парична единица в Република България е еврото с легова равностойност от 1.95583 български лева. По аргумент от чл. 12 и чл.13 от ЗВЕРБ, сумата трябва да бъде превалутирана по посочения курс и определена на 460, 16 евро (четиристотин и шестдесет евро и шестнадесет цента).

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на администратора на лични данни „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, да се произнесе по заявление от 03.02.2026г. за достъп до лични данни на Т. Н. Ц., по реда на чл.15 от Регламент (ЕС) 2016/679, като:

ВРЪЩА преписка по заявление от 03.02.2026г. на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, за ново разглеждане и произнасяне, съобразно задължителните указания, дадени със съдебния акт.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне от ответника, който започва да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], да заплати на Т. Н. Ц. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „О. купел“, [улица], ет.1, ап.3, сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет цента) на основание чл.143, ал.1 от АПК.

ОСЪЖДА „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], да заплати на адвокат Т. Ц. Ц. с личен номер [ЕГН] от [населено място], район „О. купел“, [улица], сумата от 460,16 евро (четиристотин и шестдесет евро и шестнадесет цента) на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от уведомяването на страните, чрез Административен съд София - град пред Върховен административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните, чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: